

Ond bråd död

Belle

Bönderna i Norrbacksjö hade inga betesmarker i närheten utan man gick med korna genom skogen till Änglet. Vi hade två kobeten, 'mittijala' och överbetet. Det var många gånger jag gick den vägen med korna. Ibland hade vi också getter och får, som gjorde sällskap med kossorna. "Och Han skall ställa fåren på den högra sidan, och getterna på den vänstra." Jag tyckte inte det var riktigt rättvist att getterna skulle råka illa ut. Dom var ju lika fina som fåren, och getmjölken var hälsosam, sa mamma, visserligen lite besk men nyttig. Det hände att jag fick lära mig onyttiga sånger och visor som inte fick sjungas hemma. Goda tillfällen till sångövning gavs under dessa skogsturer till Änglet. Korna lyssnade förstrött till: "Får jag bli din tangokavaljer", "Just på Balalajka" och andra fina bitar. Jag gapade och skrek för full hals. På omvägar hörde jag att skomakar'n hade undrat vem som förde ett sån't oväsen på skogen.

En gång hände något ledsamt. Jag hade kommit fram till betesmarken, och släppt in djuren genom grinden, då jag såg att en av kalvarna betedde sig konstigt. Den hade verkat lite däven men jag trodde inte att det var något farligt. Plötsligt började den böla aldeles förskräckligt och rullade runt på marken i , som man kunde förstå, väldiga plågor. Buken var spänd som ett trumskinn och jag förstod att den drabbats av kolik. Vad göra? Det var nästan en kilometer hem så det var inte att tänka på. Jag sprang allt vad tygen höll till närmaste gård och talade om vad som hänt. Domeij, som jag kommit till, tog genast en yxa och kniv och vi sprang skyndsamt tillbaka till kalven. Den hade nu tystnat och låg aldeles orörlig. Domeij kände på kalvens ögon men märkte ingen reaktion, varför han slog den ett slag i huvudet och stack upp i halsen och tappade den på blod. Det var ju viktigt för att köttet skulle kunna användas till människoföda. När jag kom hem och talade om vad som hänt blev det stor uppståndelse.

Pappa tog hästen och spände för en kärra, varefter vi följdes till Änglet och hämtade den döda kalven. Pappa berömde mig för att jag handlat klokt. Kalven hängdes upp, flåddes och styckades. Därefter lades köttet i en träkagge och salt ströddes över. Det var mitt i sommaren och inga frysboxar fanns på den tiden.

Nu när jag är inne på ledsamheter skall jag tala om en annan sorglig historia. I granngården bodde David, en jämnårig lekkamrat. En gång fick han en bagge av farbror Janne i Sörbacksjö. Den fick heta Belle. Det var en skojig bagge, morsk och företagsam. Vi kunde få en ordentlig puff i baken om vi inte passade oss. David hade både seldon och en liten kärra, som passade baggen. Lekarna gick ut på att göra som de vuxna gjorde, fast i liten skala. På sommaren fick baggen dra en höttapp i den lilla kärran, vintertid några vedpinnar på små kälkar, som var en kopia av riktiga timmerkälkar. Det var mycket roligt.

Davids pappa hade en häst som hette Orlek. Vi kallade den 'Orre'. Den var lite lekfull, och en dag när vi kört med baggen och tagit ifrån kärran kom 'Orre' sättande. Han ville väl skrämmas och satte iväg efter Belle, som kutade undan med tömmarna släpande. Rätt som det var trampade hästen på tömmarna. Det blev tvärstopp för

Belle och hästen kunde inte undvika att trampa baggen rakt över ryggen. Det var över på några sekunder och vi kunde inte fatta att vår älskade Belle plötsligt låg där orörlig. David rusade fram, lade sitt huvud på baggens och skrek, övergivet: "Belle dö du!" "Belle dö du!" Stackars Belle var redan död och Davids pappa kom och tappade blodet. Vad vi grät. Davids yngre kusiner råkade vara där den dagen och hade blivit vittne till den sorgliga händelsen. "Int skä'en David fo na fler bäckerer uta ass," sa Helmer, den äldre av kusinerna. Det gjorde inte saken bättre.

Ossian Johansson -20-talet